

Нанси Удруф

Любовната афера на жена ми

превод от английски
Деница Райкова

бгкниг@

Original english title: My wife's affair
Author: Nancy Woodruff
Copyright © 2010 by Nancy Woodruff

Bugarian edition copyrights © by BGkniga Plc.

© Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да било форма без писменото съгласие на БГкнига ЕАД.

Любовната афера на жена ми
Нанси Удруф

Превод: Деница Райкова
Предпечат: БГкнига
Печат: Полиграфически комбинат "Димитър Благоев"
Снимка на корицата: Trevillion Images

ISBN: 978-954-8628-04-4

Издава БГкнига ЕАД, София, 2010

02/ 804 31 25; office@bgkniga.bg; www.bgkniga.bg
© БГкнига, 2010

На Марк, с обич

Бележка на автора

Дора Джордън (1761 – 1816) е най-бележитата комедийна актриса на своето време. Трудно е да преувеличим колко прочута е била с изпълнението си на ролята на Розалинд в *„Както ви се харесва“* – роля, която играе от двайсет и шест годишна до петдесет и три годишна възраст. За първи път попаднах на портрет на мисис Джордън в Апсли Хаус в Лондон, и впоследствие започнах да ѝ се възхищавам чрез блестящата биография на Клеър Томалин *„Професията на мисис Джордън: Историята на една велика актриса и един бъдещ крал“*. Изчерпателната библиография в книгата на госпожица Томалин, на свой ред ме отведе до допълнителни исторически трудове за мисис Джордън, никой така завладяващ като книгата на госпожица Томалин. Позволих си малки волности с времето и последователността, докато пишех *„Жената на Шекспир“* – пиесата, включена в романа – но се стремях да остана вярна както на фактите от живота на мисис Джордън – доколкото са известни – и топлотата на гласа ѝ. При писането на пиесата черпех доста информация от писмата на мисис Джордън, във вида, в който са събрани от Артур Аспинал в *„Мисис Джордън и нейното семейство: Непубликувани писма на мисис Джордън и херцог Кларънс, по-късно Уилям IV.“* Също толкова неоченима беше и живописно назованата, анонимно написана книга *„Незаконните величия: Общественият и личен живот на про-*

чутата актриса, мисис Бланд, иначе казано мисис Форд, или мисис Джордън; покойната метреса на Негово кралско височество херцог Кларънс, новият крал Уилям IV, основател на фамилията Фицкларънс... придружена от многобройни коментари и анекдоти за видни и популярни образи”. Изключително просвещаваща бе и „Животът на мисис Джордън”, от съвременника на мисис Джордън, Джеймс Боудън.

За разбирането на функцията на хамбарите за събиране на църковния десятък, съм изключително задължена на „Пътеводител за средновековните английски хамбари за събиране на десятъка” от Джеймс У. Гризуолд, както и на семейството си за това, че изтърпяха безброй набези в английската провинция.

Благодарности

В Лондон, Шарън Басин, Селесте Коул, Катрин Дейвидсън, Алекс Джордж и Кати Хоуи предложиха повече ентузиазъм и помощ, отколкото заслужава който и да е писател. Британската библиотека ми осигури безброй часове подслон и място за писане и проучвания. В Съединените Щати, Рене Бейкър, Ан Дарби, Сара Екел и Камила Тринкиери ме насърчаваха непоколебимо. Хенри Ръсел щедро сподели с мен важни детайли относно живота на актьорите. Пол Ели прочете ръкописа и предостави винаги точните си критични забележки. Мария Маси и Ейми Айнхорн, съответно агент и редактор, са образци на съвършенството. Благодаря на всички тях.

Ние се стараем – ние, съпрузите и бащите, наистина се стараем. Просто искам да ви кажа това. Може и да не намерим идеалната пижама с картинка на динозавър, която да купим още четири месеца преди рождения ден; не би ни дошло на ум да напълним цял вълшебен килер със стикери и подскачащи гумени играчки за дните, когато децата са болни или изплашени, или просто защото ги обичаме толкова много. Не винаги се сещаме да попитаме за урока по плуване или изпита по четене и за нас отдавна се знае, че се прибираме вкъщи късно вечер и направо си лягаме, без дори да надникнем в детската стая (какво отвращение будеше това у Джорджи!).

Признавам всичко това, но искам да кажа също, че когато влизаме вкъщи в края на работния ден, ние не мечтаем за мир и спокойствие, и за дневната поща, а напротив – толкова благодарни, че са наши – само за онези малки телца, които се ттурват стремително към нас.

Не че Джорджи беше „ангелът в къщата”. Ако минете покрай нея на улицата, когато оранжевият ѝ шал е единственото цветно петно на фона на изцяло черния ѝ ансамбъл и на вълнистата ѝ кафява коса, няма непременно да си представите как увива пижамата с картинка на динозавър в хартия на динозаври. Но тя го правеше, точно така, както знаеше кога да почете на децата „Любопитното Джордж” и кога „Мрежата на Шарлот”, докато всичко, което аз смътно си спомнях, беше че бях чел „Хобит” някъде в долните класове на гимназията.

Защото имаше цялата онази страст, нали разбирате – затова знаеше какво да прави. Тя се хвърли с устрем в майчинството по същия начин, както се беше отдала на актьорската професия. Или на мен. Това беше единственият начин, по който можеше да обича онова, което обичаше, и тя беше забележителна в това – докато не се опитахе да уравни

страстите си. Джорджи знаеше – но не искаше да повярва напълно – че страстите не оцеляват, когато ги противопоставяш една на друга.

Джорджи. Наистина понякога я наричах „моето момиче Джорджи“, макар че не беше толкова сантиментално, колкото можеше да бъде, ако бяхме по-възрастни, а песента – нещо повече от лесно запомняща се мелодия, която някога си бяха тананикали нашите бащи.

Дори и сега си я представям как влиза и аз ѝ казвам: „Хей, ти, моето момиче Джорджи!“, и момчетата се хвърлят да прегръщат майка си, а също и аз, сякаш съм един от тях.

Бих направил всичко за нея.

Бих направил всичко за нея.

Все още.

Предполагам, че бих могъл да започна от момента, когато Джорджи и аз се запознахме. Манхатън: тя беше актриса-сервитьорка, а аз бях писател с отегчителна работа през деня в близост до нейния ресторант. Нужно ли е изобщо да казвам „едва свързващ двата края“? Или направо да прескоча шест години по-късно, когато тя беше бременна в четвъртия месец с Фъргъс и решихме да се оженим? Или деветнайсет месеца по-късно, когато се родиха близнаците и Джорджи се превърна в една изтощена майка, в апартамент на четвъртия етаж, в сграда без асансьор – истинска Рапунцел с три момчета под две години, която не можеше дори да излезе сама от апартамента?

Навярно историята започва в онази къща в Ню Джърси, в която се преместихме да живеем, когато стана невъзможно да останем повече в големия град. Замяната беше честна, казваше Джорджи – един затвор за друг. Сега тя можеше да излиза от къщата, но тъй като нямаше тротоари, по които да върви, нито паркове или кафенета, до които да се разходи, тя не можеше да отиде никъде, без да натъпче трите деца в трите детски седалки в огромното Волво комби, което изпитваше ужас да кара.

За известно време Джорджи се изгуби, отдавайки се на живот, който ѝ се струваше нечий друг. Изгуби се за почти

четири години, живеейки на място, което я откъсна от нейната собствена версия за света. А след това намери себе си отново в Англия и вероятно би трябвало да започна оттам, откъдето започна краят, освен ако не сте от онези, които вярват, че той е бил там през цялото време и е витаел още от самото начало в очакване да връхлети.

Англия. Хамбарът за складиране на зърното, прибирано от църквата като десятък. Бях оставил там една трета от живота си и буквално половината от сърцето си, и сега честно мога да кажа, че бих оставил всичко между онези стени, ако не бяха синовете ми, които имаха нужда от мен – тези прекрасни момчета, които заминаха за Англия с двама родители, които ги обичаха, а се завърнаха като част от едно завинаги разрушено семейство.

Влицата беше тясна, със седемнайсет къщи в пастелни цветове. Нашата беше тази в нежно розово, като вътрешността на мидена черупка. Къщата отляво беше бяла, тази отдясно – бледожълта, а нагоре и надолу по улицата тези цветове се повтаряха и към тях се добавяха различните нюанси на яйчена черупка, мента и люляк. Бяха малки, свързани една с друга къщички, които изглеждаха така, сякаш са обитавани от някой язовец с престилчица на волани или от Мисис Катерица с боне.

Когато двамата с Джорджи обикаляхме в търсене на къща из Лондон (разполагахме само с четири дни), всяка настлана с плочи бивша конюшня или градински парцел, или улица с терасовидно разположени, подредени в полукръг къщи, по която свърнехме, беше по-красива от последната. Но това – това беше най-възхитителната улица, която Джорджи беше виждала, по-възхитителна дори от Западна Единайсета улица в Гринич Вилидж, която според нея досега държеше първенството. Как можеха англичаните да го понесат – питаше

се тя – как можеха да играят пиесата на всекидневния си живот сред такъв живописен декор?

Къщата беше на четири етажа, но мащабът бе микроскопичен, а стълбите бяха толкова тесни и плитки, че нашите големи американски ходила трябваше да стъпват настрани, за да се вместят върху стъпалата. Имаше две малки всекидневни на приземния етаж, кухня в сутерена, слънчева квадратна стая за момчетата горе и спалня с отделна баня и тераса на най-горния етаж на къщата. Когато видях стаята на момчетата, в ума на Джорджи изникна думата *детска стая*, макар че те бяха вече твърде големи за истинска детска стая. Фъргъс беше на пет и половина, когато се преместихме в Лондон, а Лиам и Джек тъкмо бяха навършили четири – бяхме им устроили празненство за рождения ден в задния двор на нашата къща в предградията, през седмицата преди да дойдат хамалите, за да започнат да изнасят покъщнината ни.

Къщата в Лондон вървеше заедно с обзавеждането – „от лъжиците до дивана“, каза агентът по недвижими имоти. Това означаваше, че в кухненските шкафове има съдове и прибори за хранене, в шкафа за бельо – чаршафи и хавлиени кърпи, по стените – репродукции на картини, и малки букети от сухи цветя, подредени из цялата къща. Всичко, което трябваше да направим, беше да си разопаковаме куфарите. Джорджи беше във възторг от това. Тя не искаше да пренасяме нашата разнородна сбирка от мебели – всичките до една силно недолюбвани вещи, които бяхме купували от гаражни разпродажби и магазини втора употреба в припряното ни отчаяние да запълним големите празни стаи на онази къща в предградията. Тя бе щастлива да остави всичко това в един склад в Ню Джърси.

Назначението ми в Лондон беше за три години – една изгнаническа приказка, изобилстваща със служебни облаги, допълнителни премии и други мерки за изравняване на доходите, чиято цел бе да накарат Джорджи и мен да се почувстваме така, сякаш всички финансови грижи, които сме имали, ще паднат от плещите ни. Бях се кандидатира за това назначение

веднага щом научих за него. Приех го като приключение, но и като нещо повече – начин да се измъкнем, пък макар и само временно, от един живот, към който аз бях привикнал с течение на времето, но Джорджи не беше.

Малката къща вървеше дори с икономка – елегантна испанка на име Хортензия. *Тя е истинско съкровище*, каза хазайката ни, *и познава къщата много добре. От шест години идва всеки четвъртък следобед.* Тя ни умоляваше да я вземем и ние се съгласихме.

Беше точно като да влезем в живота на някой друг, да вървим по неговата уличка, да отворим неговата симпатична входна врата и да поемем нещата оттам. Джорджи беше актриса: биваше я в това, справяше се страхотно – да поеме нова роля, без да поглежда назад, превръщайки се с пълна сила в някой друг – особено след като беше играла роля, която много отдавна ѝ беше станала отегчителна.

омчетата щяха да бъдат на училище по цял ден. Това дойде като шок за всички. В Щатите Фъргъс щеше едва да тръгва на полудневна детска градина, а близнаците щяха все още да мачат пластелин и да правят огърлици от спагети три пъти седмично до обяд в предучилищната група. Но в Англия всичко това започваше по-рано: казаха ни, че Фъргъс вече е изостанал (на пет и половина той все още не можеше да чете!), а Джек и Лиам трябваше да започнат веднага – да четат, да пишат и да смятат.

Консултантът по преместванията намери пет частни училища, готови да приемат и трите момчета. Джорджи имаше далеч повече опит от мен в тези въпроси. В Ню Джърси ѝ бяха необходими няколко месеца да намери подходяща детска градина, но тук нямаше как да приложи тази разпаленост в рамките на двата дни, с които разполагахме, за да направим избора си.

– Изобщо нямам време да обмисля това решение – оплака се тя, и в крайна сметка решението беше по-скоро процес на елиминиране, отколкото на избор. Тя не хареса Американското училище, което ѝ се струваше като кръстоска между щатски затвор и седалище на компания от списъка на списание „Форчън“ с петстотинте най-богати корпорации, а двете училища само за момчета предизвикаха в мен нелогични размишления за колективно мастурбиране и за „Повелителят на мухите“. Четвъртото училище имаше толкова надут директор, че след пет минути в негово присъствие на Джорджи ѝ се искаше да избяга от стаята. („Можеш ли изобщо да си го *представиш* с четиригодишно дете на коленете?“ – попита ме тя, спомняйки си предишния учител на близнаците в забавачницата, с неговата конска опашка, чехлите „Биркенщок“ и безкрайните му мечешки прегръдки).

Оставаше ни едно смесено училище в красива бяла джорджианска сграда с гипсова мазилка точно срещу Хайд Парк. Тъй като беше лято, не видяхме нищо друго, освен празни класни стаи и голи дъски за съобщения, така че трябваше да съдим по усещането, което създаваха у нас коридорите и по усмивката на директора. Той изглеждаше като човек, който би взел страната на едно дете, смяташе Джорджи, и докато стояхме до прозорците на огромната класна стая и гледахме как лъскаво-черните коне от личната кавалерия на кралицата прекосяват в лек галоп кралския парк, тя каза:

– Това е истинска мечта. *На мен* ми се ходи в това училище.

На първия учебен ден тя снима момчетата в училищните им униформи – червени пуловери с шпиц-яка, сиви фланелени къси панталони, сиви шапки в тон с тях и червени вратовръзки, които щеше да ги научи да връзват сами. Не е нужно да гледам тази снимка, за да си спомня момчетата така, както изглеждаха в онзи ден – три малки войничета в сиво-червени униформи: Фъргъс – свенливо усмихнат, Джак, който се правеше на клоун, и „суровият“ Лиам, който въртеше глава, търсейки действие и оживление, като някой бандит от малко

градче в събота вечер. Ние с Джорджи сме мургави и Фъргъс имаше нашите черти и къдриците на Джорджи, но близнаците, по силата на някакъв разбунтуван рецесивен ген, бяха невероятно руси, с медено кафяви очи и много светла кожа. Фъргъс беше доста по-висок от близнаците и въпреки стеснителността си имаше изправена и почти внушителна осанка, докато близнаците все още се мъчеха да надраснат несигурната си детска походка. На мен те ми изглеждаха почти като бебета, но Фъргъс... Фъргъс сякаш вече беше навлязъл в живота. И все пак момчетата си приличаха невероятно в онези униформи. Може ли да ми бъде простено, ако дори само веднъж си бях помислил за тях като за *момчетата, моите синове*, вместо като за три удивителни отделни личности?

Бяхме в тази страна по-малко от седемдесет и два часа и момчетата бяха бледи заради умората от часовата разлика, но Джорджи не искаше да пропуснат първия учебен ден. Повлече ги по широките тротоари, като се опитваше да им попречи да се бият помежду си или да си изгубят шапките, или да попаднат в уличното движение. Когато имаш три деца и само две ръце, винаги точно онова дете, което е трябвало да държиш, иска да изтича напред.

Тя наблюдаваше майките, бащите и бавачките, повели децата си на училище. Момичета в рокли на лилави райета и твърди сламени шапки. Мънички момченца в тежки зелени блейзъри, които изглеждаха като шити за бащите им. Момчета и момичета с бричове и шапки в стил Оливър Туист, жълтеникаво-кафяви на цвят и отвратително грозни. Миловидна групичка момичета като миниатюрни копия на Алиса, в прекрасни сини рокли, обточени със старинна дантела. За разлика от Лиам, Джек и Фъргъс, английските деца знаеха как да се държат, вървейки бавно и спокойно към училище в своите униформи, докато Джорджи крещеше на малките си американски момчета, като ги заплашваше, дърпаше, стискаше и разделяше.

– Мамо, Лиам мирише – каза Джек, когато минаха покрай един вонящ контейнер за боклук пред една сграда в ремонт.

– Тъп идиот! – каза Лиам, като се хвърли към Джак, и Джорджи трябваше да ги раздели със сила, докато Фъргъс, който обикновено никога не спираше да ни засипва с въпроси за живота, продължаваше постоянните си коментари, забравил за всичко друго, освен че настоява да получи отговор:

– Не разбирам живота. Искам да кажа, дали Бог просто непрекъснато създава хора и още хора, и дали това е всичко, което прави? Как го прави? Някои хора са толкова мънички, например децата и бебетата, а той прави и големите хора. Откъде знае какъв размер да използва? Динозаврите са гиганти в сравнение с хората. Мозъците на динозаврите са мънички. Но на хората не са. Аз имам голям мозък. Динозаврите същите мозъци ли имат като хората? Мамо? Мамо? Мамо, попитах: *Динозаврите същите мозъци ли имат като хората?* – Сега той вече я удряше с шапката си и тя извика: „Не знам!”, докато се опитваше да удържи Лиам и Джак далеч един от друг. Нямаше представа как някой щеше да ги накара да седят мирно достатъчно дълго време, за да ги научи на нещо.

Учителката на близнаците, мис Арабела, беше жизнерадостна и руса, и толкова дребничка, че Джак и Лиам почти ѝ стигаха до раменете. Тя ги омая напълно с усмивката си. Учителката на Фъргъс беше мис Джоун – сериозна и строга. Тя се ръкува с Фъргъс на вратата и му каза да си намери чин и да се залавя с работата, която му е подготвила. Джорджи се надяваше да може да остане за малко, да настани и предразположи децата – да им прочете приказка или да подреди с тях някой пъзел, докато се почувстват по-удобно в новите си класни стаи – но мис Джоун застана решително на вратата с думите: *„Здравейте деца, довиждане родители”*.

Джорджи се позабави на входа на училището, вече затъжена за синовете си, като почти очакваше някой от тях да изтича след нея. Но това не се случи и тя започна да се отдалечава бавно от училището: походката ѝ стана по-бърза, когато навлезе сред рутинните утринни занимания на непознатите по улицата. Трите ѝ момчета: беше си мислила, че ще им приготвя сандвичи до края на живота си, а ето че сега те са в училище

(където се сервираше топъл обяд и нямаше нужда от сандвичи), ето я и нея в един красив старинен град, с цял ден само на нейно разположение за първи път от пет години насам.

Мина покрай павилион за вестници и си купи „Тайм Аут“, после намери едно френско кафене на „Текери Стрийт“, където си поръча кафе и седна на пейка с карирани възглавнички до маса в дъното. До нея седяха двама мъже, които разговаряха бързо на френски. Всички в кафенето пушеха. На Джорджи ѝ се струваше, че в небрежно сгънатите вестници и броеве на „Хелоу!“ и „Пари Мач“, пръснати по празните маси, е скрито пулсиращото сърце на истинския свят.

Внезапно тя се почувства въздушно лека. Всичко в живота ѝ се беше променило. Струваше ѝ се, че всичко се е възвърнало и възстановило. Това не беше нейният град, но беше прекрасен град, може би вторият най-хубав град, който познаваше и който я изпълваше с вълнение. Когато беше в колежа, тя беше учила една година в Лондонския университет и два пъти след това беше идвала на турнета в Обединеното кралство с малки продукции. Въпреки това ѝ беше трудно да повярва, че цялото това неспирно движение през изминалите пет години, докато гледаше децата, всички възпирани демони на стареенето и сънищата, както и припряното напрегнато преместване, сега я бяха довели в това великолепно, спокойно място, където беше и съвсем сама. *Мога да отида в някой музей, помисли си тя, мога да отида на матине.*

Въпреки това, половин час по-късно тя ми се обади от къщи, хълцаща от плач.

– Моите момчета, – каза тя. – Питър, моите момчета си отидоха, – и през цялото време се смееше на собствените си сълзи.

з ли? В онези дни аз бях журналист, който отговаряше за бизнес новините. Ако искате, може да приемете това като „неуспял романист“.

Сега поне ми знаете името. Питър. Питър Мартин –

най-блудкавото и симетрично име, което американският Среден Запад можеше да измисли около 1964 г.

Бях се запознал с Джорджи преди повече от дванайсет години, когато пишех първия си роман. Когато не успях да го публикувам, започнах втори, а когато и той не се продаде, спрях – не точно да пиша, а да се опитвам да бъда писател. Сега звуча небрежно, но написването на всяка от тези две книги ми отне повече от четири години, а преди това имах и други години на непубликувани разкази.

Дори сега мога да чуя, как Джорджи ми казва: „За Бога, Питър, не им казвай *това*. Питър, Питър, Питър, светът е жена, която ти се опитваш да накараш да преспи с теб и никогата няма да успееш, ако ѝ разказваш за провалите си”.

Едно нахакано момиче от Манхатън и един непретенциозен младеж от Средния Запад – винаги можеше да ме научи на много неща.

Когато още учех за магистърска степен, публикувах един разказ в „*Ню Йоркър*”. Платиха ми десет хиляди долара. Помислих си, че съм открил формулата на успеха, но в продължение на години след това не успях да публикувам нищо. Ако изобщо си спомнях за мен, хората предполагаха, че или съм спрял да пиша, или съм изгубил *музата си*, или *гласа си*, или каквото там си мислеха, че ни е необходимо на нас, пишещите типове. Но аз не бях. Все още пишех, макар че вече не зарязвах всичко друго в живота си заради писането, и оставих „работата за пари” да се превърне в истинската ми работа. Удивително е колко много можеш да напреднеш, ако се появяваш на работа всеки ден и не звучиш като пълен идиот, когато си отвориш устата. Издигнах се от редактиране на броеве два пъти седмично във „*Файненишъл Уърлд*” до негов редактор за Европа, като вместо рецензии пишех статии за корпорациите и различните валути.

Дотогава Джорджи и аз бяхме стигнали възрастта, когато започваш да се оглеждаш какво правят останалите хора с живота си. Бяха ли открили онова, което искаха? Толкова щастливи ли бяха, колкото звучаха коледните им картички?

Къде бъркахме ние? Бяхме прекарвали годините между двадесет и тридесет, и дори малко отгоре, като млади, бедни и артистични: но сега беше време да станем сериозни. Много актьори напускаха занаята, когато стигнеха края на трийсетте – вече не получаваха достатъчно работа или имаха деца и не искаха повече да пътуват по турнета, или им беше втръснало, защото всичко беше много трудно. Профсъюзът на актьорите дори имаше програма за преквалификация, за да им помогне да се обучат в нова професия. Някои от приятелите на Джорджи – актьори, напуснали професията, бяха станали масажисти, брокери на недвижими имоти, учители. Джорджи остана в актьорската професия, защото не понасяше мисълта да прави нещо друго, макар че откакто се бяха родили децата, получаваха все по-малко и по-малко ангажменти. Когато имахме само Фъргъс и все още бяхме в Манхатън, тя работеше редовно, но след близнаците и преместването, стана по-трудно. Налагаше ѝ се да отказва много ангажменти поради логистични причини – някое от децата беше болно, или пък плащането за детегледачка щеше да изразходва всичко, което тя щеше да спечели от работата си, до последния цент. Понякога просто е по-трудно да накараш хората да ти се обаждат, когато телефонният ти код вече не е 212. Повечето ѝ работа напоследък се състоеше от участия в реклами, шоупрограми за продажба на различни стоки, няколко реплики зад кадър и много малко театър. Почти не беше изпитала удоволствието от самата работа, тъй като тя винаги беше подправена с нервното напрежение от мисълта, че имат нужда от нея вкъщи.

Колкото до мен, четирийсет и една години беше възраст, на която много мъже започваха да се питат, как ще издържат още двама и пет години на работа, която вече мразеха, но при мен в известен смисъл нещата едва започваха. Имах първата си истинска работа и за мен беше удовлетворяващо да правя нещо и да съм добър в него. Намирах за удовлетворяващо и да получавам заплата.

Ако всичко това звучи твърде лесно, нека ви кажа: не беше. Невъзможно е да опиша какво изгубих като признах пред

себе си и останалите, че писанията ми няма да се продават, че няма да бъда писател, и то не поради някаква огромна несправедливост в света или някакви безумни погрешни сметки от страна на глупави редактори или мързеливи литературни агенти, а просто поради това, което бях и което можех да правя. Ако се откажете от мечтата на живота си, вие се отказвате от най-съществената част от себе си. В известен смисъл никога не се съвземате, но въпреки това се измъквате от развалините и нямате друг избор, освен да започнете отначало.

В онези години се бях превърнал, с някакво смутено чувство на гордост, основно в бизнесмен, а Джорджи се беше превърнала основно в майка. Бедният аз, не си давах сметка, че единият от нас се движи по-лесно по пътеката на компромиса, отколкото другият.

Джорджи имаше списък на хората, на които да се обади в Лондон – главно Приятели на Приятели, Хора с Деца на Същата Възраст, няколко театрални Контакта, които беше получила от приятели в Ню Йорк – но през онзи първи ден насаме в Лондон изобщо не ѝ се искаше да звъни на когото и да било. Трябваше да чака пристигането на пратките с въздушна поща, искаше ѝ се да седи до прозореца на новата ни къща и да прави точно това: да чака. Големият панорамен прозорец гледаше към улицата и понякога някой минаваше само на сантиметри от мястото, където тя седеше в къщата. Трафикът по улицата не беше натоварен, но в края ѝ имаше редица от магазини – павилион за вестници, магазин за вино, химическо чистене и кръчма, която привличаше местните жители и от време на време някой шофьор на камион за доставки. Минаха две бавачки, които бутаха бебешки колички и Джорджи се наслади на напевния им северняшки акцент. Тя остана да седи пред прозореца повече от час, заслушана с удоволствие в приглушения шум на улицата. Това не беше тежкият скърцащ трафик и

шум на Манхатън или досадната тишина на Ню Джърси. Беше нещо друго, един различен свят, нехаещ за всичко останало, едно обещание, за пръв път дадено само на нея.

Когато хамалите пристигнаха, Джорджи застана на тротоара, докато им обясняваше къде да сложат всички кутии и найлонови торби, които сваляха от камиона. Насред разтоварването една жена излезе от ментово зелената къща отсреща и забързано се приближи да говори с нея.

– Новодомци ли сте? – попита тя. Акцентът ѝ беше американски, южняшки, но с британско окончание. Имаше прошарена руса коса и ухаеше на силен и приятен френски парфюм.

– Да – каза Джорджи.

– Добре дошли в Лондон – каза жената. – аз съм Джийн. Живея на номер шест.

– Джорджи Конъли. Американка ли сте?

– Да. Кенсингтън е истинско американско гето. Тук има много като нас, ще видите. И французи, разбира се, защото Лицеят не е далече. Откъде сте?

Никой освен мен нямаше да долови колебанието.

– Ню Йорк – каза Джорджи.

– аз също. Уестчестър. Слушайте, сега съм тръгнала на урок по френски, но много ще се радвам да си поговорим. Мога да ви дам много телефони – на месаря, на едно добро ателие за химическо чистене в американски стил, на един наистина божествен магазин за сирене. Мога да ви спестя необходимостта да обикаляте сама. О, а тук има страхотен клуб на американските жени с прекрасни програми. Курсът им по история на изкуството е възхитителен. Води го един от най-добрите специалисти по история на изкуството в Лондон. Ще ви кажа какво мога да направя. Мога да намина, когато животът ми не е толкова натоварен, и да ви запозная с всички подробности. Какво ще кажете?

Джийн се усмихна, когато Джорджи промърмори „Благодаря“, а после забърза надолу по улицата, оставяйки Джорджи с разочарование, примесено с тревога, че първият

човек, с когото се е запознала в Лондон, беше американка от предградията.

Към края на първата седмица обаче, тя разбра какво имаше предвид Джийн. Милите възрастни съпрузи отядно бяха англичани, както и по-младата и по-сдържана двойка отляво, но изглежда, че с изключение на тях, всички, които срещаше, бяха чужденци. „Англичаните вече не могат да си позволят да живеят тук”, каза Джийн на Джорджи, когато се отби няколко дни по-късно с нейните брошури и списъци. „Кенсингтън е само за супер-богаташите или за онези от нас със солидни пакети за покриване на разносните по преселването си тук”. Също от Джийн, към която започваше да изпитва неприязън, Джорджи научи, че американските съпруги в Лондон се наричат „съпруги-придатъци”, и че почти никоя от тях не работи. Вместо това те учеха френски или италиански, записваха се в курсове за оценяване на антики в „Сотби”, или се включваха в едnodневни пътувания до магазини за керамика от прочути вериги.

– Едnodневна разходка за пазаруване – каза ми Джорджи. – Какво мислиш? Можеш ли изобщо да си представиш да се кача на такъв автобус?

– Какво ще кажеш да си потърсиш работа? – попитах я. – Момчетата са в училище по цял ден. – Не беше трудно да доловя възбудата ѝ и възродената вяра във възможностите ѝ.

– Смятам да опитам – каза тя с усмивка. – Веднага щом пристигне багажа ни по море, ще разполагам с представителни снимки и тогава ще видя какво мога да направя.

Когато си в началото на нещо ново, дните ти се струват изпълнени и богати на събития, като тези от детството. Когато няма установена рутина и най-баналните задължения ти се струват омайващи, дори ако е само защото ги вършиш на фона на нов „декор”. За Джорджи тези първи седмици бяха изпълнени с неподправено удоволствие. Тя научи, че трябва

да ходи на пазар всеки втори ден, по европейски, защото хладилникът беше много малък. Научи, че миниатюрната перална машина в кухнята всъщност беше комбинация между пералня и сушилня, и след като дългият цикъл на пране приключеше и водата се отцедеше, започваше цикълът на сушене. Машината побираше само една шепа дрехи, вместо цял наръч, но ако я оставиш да работи спокойно три часа, дрехите излизаха не само изпрани, но и сухи – невероятно измачкани, но сухи. Научи също, че в Англия трябва да имаш разрешително, за да гледаш телевизия. В процепите на пощенските кутии постоянно се появяваха заплашителни писъмца, които настоятелно твърдяха, че наоколо дебнат инспектори и един ден ще пристигнат да ни тръснат някоя глоба, ако ни хванат да гледаме Би Би Си, без да сме си платили таксата.

Джорджи намираше всички тези неща по-скоро за очарователни, отколкото за дразнещи. Беше трогната от начина, по който таксиметровите шофьори я изчакваха, за да се уверят, че е влязла благополучно в къщата, преди да си тръгнат; обожаваше големите жълти табели, които понякога се появяваха по улиците след извършено престъпление и призоваваха свидетели.

– Представи си, ако правеха така в Ню Йорк – каза тя.
– Щеше да има табела на всеки метър.

Към края на третата седмица в Лондон, Джорджи имаше чувството, че е там от години. Къщата беше в ред, момчетата бяха настанени в училище, а тя беше готова да работи върху себе си.

Реши да се обади на Грeъм Легет, неин приятел британец, който бе работил като асистент-режисьор на едно представление, в което беше играла преди години в Ню Йорк и който сега работеше като ръководител на кастинги в Лондон.

– А, красивата и съблазнителна Джорджина Конъли – каза той, когато тя се свърза с него на мобилния телефон, към който я насочи съобщението, записано на телефонния му секретар.

– Аз съм тук – каза тя. – Преместих се в Лондон.

- Я виж ти, така ли?
 - И си търся работа.
 - Ах, – каза той, – ами ние имаме нова традиция американски актриси да пристигат и да си свалят дрехите на лондонска сцена. Едва ли би ти харесало да си мисис Робинсън, а?
 - Ха! – изсумтя презрително Джорджи.
 - Не, не си достатъчно млада, скъпа моя – каза Грeъм.
 - Ан Банкрофт беше на трийсет, когато направи филма.
 - Това дори не ми го казвай.
 - В какво си участвала напоследък?
 - Малко реклами, не много театър. Трябваше да се занимавам с децата... Умирам да се върна в актьорската професия.
 - Не познавам никой, който търси американски акценти в момента – каза той пренебрежително.
 - Ами „Рент“?
 - Предполага се, че трябва да са по на двайсет години, не на четирийсет.
 - Аз не съм на четирийсет. На... трийсет и девет съм.
 - Е, добре.
 - Господи, наистина скоро ще навърша четирийсет.
- Звучи жестоко и безутешно.
- Както и би трябвало – каза Грeъм, който сам беше минал четирийсетте. – Стана ли дебела?
 - Не.
 - Сбръчкана?
 - Не много. Със сигурност трябва да има кастинг за някоя пиеса на Юджийн О'Нийл. А вие, британците, сте безнадеждни за южняшките акценти. А Тенеси Уилямс?
 - Виж, хайде да се срещнем на обяд. Какви са ти ангажиментите за другата седмица?
- Джорджи изсумтя:
- Другата седмица ли? Какво ще кажеш за днес? Какво правиш *точно сега*?
 - Точно сега ли?
 - Имаш ли планове, или просто си седиш там и се уп-

ражняваш във фалшива официалност?

Той изруга.

– Просто ми кажи къде да те чакам – каза тя. – Обещавам да не казвам на никого, че си толкова непопулярен, че всъщност съм си уредила среща с теб още първия ден.

– Във всеки случай ти благодаря за това, скъпа.

Може би беше прекарала една-две минути в повече да се гледа в огледалото, преди да се срещне с него, може би беше потупала корема си или беше примижала, за да прецени колко големи и дълбоки са ситните бръчици около очите ѝ, но не беше разтревожена. Изглеждаше добре и го знаеше. Джорджи, която никога не беше изглеждала като наивно, невинно момиче, притежаваше онази външност, която ставаше по-интересна с времето. Въпреки дръзкото си, типично за Ню Йорк поведение тя имаше деликатни черти на лицето, хубава уста и онези дълбоки и привлекателни леки вдлъбнатини под очите. Хората я забелязваха, непознатите я зяпаха. Често на мен ми беше невъзможно да откъсна очи от нея.

Когато влезе в китайския ресторант в Сохо, за да се срещне с Греъм, тя не можеше да повярва, че е прекарала половин минута в тревоги за външността си. Тъкмо Греъм изглеждаше ужасно: шкембест, с нездрав цвят на лицето и леко мазна коса.

Греъм беше подобрил доста акцента си в Ню Йорк. Това беше накарало не една жена да си затвори очите за нездравия цвят на лицето му и единичната вежда. Избутвайки настрана някакъв ръкопис, той се изправи и целуна Джорджи по устните.

– Намери ли вече нещо за мен? – попита тя, като посочи към ръкописа.

– Истинска катастрофа, – каза той. – Кастингът се проведе преди цяла вечност, а после на актрисата ѝ предложиха филм и сега вече я няма. Репетициите започват другия месец.

Режисьорът е бесен, драматургът планира да ме обезглави. Другия вторник трябва да се явя при тях с някакво истинско предложение или съм обречен.

– Каква е пиесата? – попита Джорджи.

– Това е нова пиеса от Пиърс Брайстоун. Женски моноспектакъл. Животът на мисис Джордън.

– Мисис коя?

– Дора Джордън! Изключително прочута актриса от края на осемнайсети и началото на деветнайсети век. Метреса на херцог Кларънс, който по-късно, разбира се, станал крал Уилям Четвърти.

– Разбира се, – каза Джорджи. – Съжалявам, никога не съм чувала за нея.

– Боже, вие янките!

– С какво е прочута – с актьорската си кариера или с тази на любовница?

– И с двете. И с печалния си край.

– О!

– Сега обаче трябва да помисля за собствения си печален край. Това е пътуваща продукция, но има няколко дати в Лондон и е пиеса на Пиърс Брайстоун. Премиера.

Опитът на Джорджи да не изглежда така, сякаш няма понятие за какво става дума, се провали.

– Ти наистина ли мислиш, че Министерството на вътрешните работи ще ти позволи да живееш в Англия? – попита Грегъм. – Нямах представа кой е Пиърс Брайстоун, нали?

– Разкажи ми. Може би съм чувала за него, не знам.

– Пиърс Брайстоун. Той е един от най-популярните ни драматурзи. Има необикновен обхват от теми. Действието на последната му пиеса се развиваше на Плутон.

– О! – каза Джорджи, без да е ни най-малко заинтригувана.

– Но тази е историческа. И мисля, че е доста добра. Този Брайстоун е странен тип, всъщност той е нещо като институция тук. Никога не подлага материала си на работно обсъждане, никога не взема комисионни, нито работи с актьори

по фестивали, за да популяризира творчеството си. Просто изниква от най-тъмните дълбини на Дорсет с нова пиеса, а след това се оттегля.

– Мога да докарвам английските акценти – настоя Джорджи. – Хайде, откъде е тя? Йоркшър? Мидландс? – Тя опита най-добрия си дербишърски акцент: – О, ми'ичка, ръ-кавиците ми са се затрили" и „Да ти направя ли една 'убава чашка чай?"

– По-сложно е – каза Греъм. – Всъщност е била ирландка, но...

Ирландка. „Ела тука, девойче, и ми седни на коляното". Гласът на баща ѝ незабавно изникна в ума ѝ, изпълвайки я с онази примесена с топлота болка, която винаги придружаваше спомена за него.

– Ирландски акцент – каза тя тихо. – Определено мога да докарам ирландския акцент.

Греъм клатеше глава:

– Невъзможно. Никога няма да я дадат на американка. Ти не си запозната с образа. Дори не знаеш коя е тя.

– Престани да се държиш така надут, Греъм. Готова съм да се хвана на бас, че половината хора тук вътре не знаят коя е тази мисис Как-й-беше името.

– Джордън.

– Коя е тази мисис Джордън.

– Плюс това – каза Греъм, като смени темата – това е невероятно трудна и натоварваща роля.

– Правила съм моноспектакли и преди, – каза Джорджи. – Правила съм „Красавицата от Амхърст", ако искаш да си говорим за трудни и тежки роли.

– Емили Дикинсън, – каза Греъм. – Откачена старица.

– Ролята на Емили Дикинсън промени живота ми – каза Джорджи.

– Откачена стара мома, – подразни я Греъм.

Тя не постигна нищо с него, но докато се хранеха, си говореха и наваксваха с информация за годините, през които не се бяха виждали, а тя непрекъснато поглеждаше към ръко-

писа под стола му. Наричаше се „Жената на Шекспир”.

Когато едно от многобройните позвънявания на мобилния му телефон принуди Греъм да излезе навън, Джорджи грабна сценария и го натъпка в чантата си, докато той крачеше пред витрината на ресторанта и крещеше нещо, като размахваше ръце.

По-късно същата вечер, когато момчетата бяха в леглото, а ние двамата – сами в дневната, тя изнесе нещо като частно представление, само за мен. Седнах на кушетката с чаша червено вино в ръка и тя, облечена в късо бяло потниче, с вързана на конска опашка коса, боса, с лакирани в розово нокти на краката – се обърна от камината към мен и започна:

Мисис Джордън: цялото ми име е лъжа, сценичен псевдоним, ако предпочитате тази по-благовъзпитана мисъл. Родена съм като Дороти Бланд, но Бланд не е име за сцената. Отначало избрах да се представям като мисис Франсис: баща ми се казваше Франсис и предполагах, че това беше всичко, което можех да взема от него. Беше напуснал майка ми и нас, децата, когато бях малка, виждате ли, и си беше създал ново семейство някъде далече.

Тонът ѝ беше официален, драматичен, но след като прекоси мъничката дневна само с две-три широки крачки, тя ми се усмихна и заговори по-приветливо.

Баща ми и майка ми бяха пътуващи актьори, и двамата, и именно такива станаха и повечето от нас.

Родителите ми ме кръстиха Дороти, и някои ме наричаха така, или Доротей, макар че аз самата винаги съм предпочитала Дофа. Израснах в Ирландия, но съм родена в Лондон, и винаги съм вярвала, че рожденото ми място остави в мен

някакво семенце, което копнееше за завръщане. Никога не съм чувствала Дъблин като свой дом: ако можеше цялото богатство на Ирландия да бъде положено в краката ми, най-тържествено и сериозно заявявам, че пак нямаше да искам да влизам отново в съприкосновение с него.

Тук тя прекоси отново стаята: пространството я ограничаваше, но тя се възползва изцяло от него. Изглеждаше много красива, а аз гледах с интерес. Тя докосна корема си и продължи:

Заминах от Ирландия на двайсет години, бременна с детето на един помощник-режисьор от Смок Али, който смяташе, че е в правото си да се възползва от услугите на всяка жена на служба при него. Тогава започнах да се наричам „мисис“, по очевидна причина, но повечето от нас в театъра и без друго се представяха като „мисис“. Това ни позволяваше поне малко да се предпазим от мъжете в публиката, които ни преследваха.

С вдигнати вежди, тя протегна ръце и ми отправи свенлив поглед.

А защо Джордън, питате? Разбира се, сигурно сте любопитни за произхода на второто ми име. Когато най-напред пристигнах в Англия, започнах работа с трупата на Тейт Уилкинсън, в Йоркшър, и Тейт беше този, който ми даде името. Каза: Скъпа, ти прекоси водата, за да дойдеш от Ирландия, и затова ще те нарека Джордън”.

Тя отиде да седне на малкото канапе пред прозореца и сякаш прибра невидими поли около тялото си, като че ли се настаняваше, за да разкаже дълга, старомодна история.

През живота ми са ме наричали с много други имена. Доротея Бланд. Мисис Франсис. Мисис Форд, когато хората погрешно си мислеха, че съм женена за Ричард Форд, който беше

баща на две от моите момичета. Бях наричана „мама“, най-скъпото име, от прекрасните си деца, и мисис „Фиукларънс“ в продължение на години, когато бях с херцога. Разбира се, била съм наричана и с долни, ужасни имена от вестниците, от обществото, през онези времена, когато ме мразеха; имена, които няма да ви повтарям сега. По време на настоящото си печално положение наричам себе си „мисис Джеймс“, така че на никого, който познава мисис Джордън, да не му се налага да научава какво е станало с нея.

И все пак, някои ме откриват, както ме открихте вие: почитатели, които научават, че съм отседнала тук, в тази мрачна къща, загледана през мръсен прозорец към обраслата в плевели градина, само с мис Скечли за компания.

Тя не бързаше да свърши репликите си, а седеше потънала в съзерцание, взирайки се през прозореца на дневната, сякаш наистина виждаше онази отблъскващо изглеждаща градина във Франция. После подвикна към сцената зад кулисите:

Мис Скечли, мис Скечли, моля, донесете на гостенката ни чай. Толкова е студено, и наистина имаме нужда от малко английски утехи.

Обръщайки се отново към мен, тя каза:

Сега, докъде бях стигнала? О, да, мисис Джордън. В действителност, никога не съм била „мисис“. Имах трима мъже и тринайсет деца, но не съм била ничия съпруга. Двама от мъжете бяха готови да се оженят за мен, виждате ли, а третият никога не е имал законното позволение да го стори.

Въпреки това, мисис Джордън е тази, която обожаваша, мисис Джордън, която продаваше толкова много билети в продължение на толкова много години, но подобно на всички имена, които съм използвала през живота си, мисис Джордън е напълно измислена.

Тя се взря право в мен, със силни, ясни очи, които срещнаха моите, с нотка на флирт, трептяща върху устните.

Няма значение, не и наистина; изглежда, никой нямаше нищо против. За хората в публиката никога не е било важно кой си.

– Е, какво мислиш? – попита тя, почти без пауза, преди дори да разбере, че е свършила.

– Мисля, че си секси – казах.

– Имам предвид, искаш ли да видиш още?

– Абсолютно – казах. – Много повече. Ще преминем ли към фазата от вечерта, която включва танц в скута ми?

– Престани – каза тя, като дойде да се тръсне до мен на кушетката. Всички мебели в тази възхитителна къщичка изглеждаха изработени в невероятно малки размери, а Джорджи и аз бяхме високи. Двамата заедно заемахме цялата кушетка, затова тя се обърна на една страна и сви босите си крака в скута ми.

– Идеята не е да бъде секси – каза тя. – Тя е на петдесет и четири години и е болна, нещастна, подпухнала и умираща.

– Това не го осъзнах напълно – подметнах закачливо, като стиснах с ръка дебелия ѝ конска опашка.

– Беше прелъстен от интимността на пространството.

– Не, бях прелъстен от прекрасната си съпруга.

– Не, от пространството.

– Не, от теб.

Джорджи ме перна с нокът по ръката.

– Тя трябва да прелъстява, но не в сексуален смисъл. Това, от което наистина се нуждае, е да завладее публиката.

– Това ли е цялата пиеса? Просто стои там и говори на публиката?

– Говори на посетителка, тази... един вид нейна почитателка, мис Уилямс; разказва ѝ историята на живота си. Това е нещо обичайно в моноспектаклите: въображаема публика, някой, за когото е предназначен монологът. Е, наистина, какво мислиш?

– На мен, съпруга, ли говориш, или на публиката в мое лице? – попитах.

– На теб, изтъкнатият театрален критик от „Таймс“ – засмя се тя.

– Хмм – казах. – Лондонския или нюйоркския?

– И двете – засмя се тя, като се наведе да ме целуне. – Гледай ме – каза, като седнаше. – Става още по-хубаво.

Точно тогава един писък „Мамо, мамо, мамо, Мамо!“ стигна до нас от стаята на момчетата.

Джорджи изглеждаше стресната.

– Аз ще отида – казах.

– Благодаря – каза тя. – Толкова съм се вживяла в това. Наистина не искам да спирам. – Тя скочи от кушетката, за да заеме отново мястото си в центъра на стаята, докато аз тръгнах нагоре по стълбите.

Тейт Уилкинсън ми даде името, а също и първата ми работа в Англия. Отначало не искаше, но аз наистина разбирам това. Бях пристигнала от Ирландия с майка ми, сестра ми Хес-тър и брат ми Джордж, и всички си търсехме работа в театъра. Нямах пари, нито дрехи, нито един приятел в цяла Англия, а бебето беше на път. Тейт може и да нямаше особено високо мнение за мен, но беше добра душа, може би най-добрата, която съм срещала в театъра, и с известна неохота най-сетне се съгласи да ме прослуша с няколко реплики.

И до ден днешен не знам защо, мис Уилямс, но избрах да рецитирам от „Красивата покаяница“ – тази трагедия за похищението. Това е роля, която не бях играла никога преди, но положението на Калиста беше почти еднакво с моето собствено. Прочетох няколко от репликите ѝ, след като е прелъстена от Лотарио:

*О! Повече не говори: не мога го понесе,
Тоз спомен от смъртта по-лош е; нека тази нощ, с
вина и грях изпълнена,
Изтритата от годината да бъде;*

*И нека никога гласът на радостта, на музиката, не
я познае.*

*Дано потъне в мрак и във тъга;
и никога звезди над нея да не блеснат; да копнее нека
За светлина напразно;
И все тъй да я няма; напразно да очаква и зората;
Защото тя, нощта, ме тъй обрече на позор,
На скръб, на вероломния, фалшив Лотарио.*

*Бях направила съвършен избор, виждате ли: колко много
видът ми отговаряше на тази роля. Не спестих нищо, и ако
стреснах малко Тейт, то успях също и да събудя възхищението
му. Опасенията му се стопиха.*

*Тъй като бях чела трагедия, той ме попита дали пред-
почитам именно нея, или по-скоро комедия, или опера, или фарс.
Веднага отговорих: „Всичко”, и честно казано, никога не съм
виждала някой възрастен джентълмен по-удивен.*

Джорджи не мръдна от хола цяла нощ, като преглеждаше ръкописа на пиесата, реплика по реплика, докато горе аз се грижех за Фъргъс, който бе налегнат от натрапчиви нощни мисли за канализационната система. Когато Грeъм се обади по-късно същата вечер, за да си потърси ръкописа, голямата любовна афера на Джорджи с Дора Джордън вече беше започнала.

– Ако си го искаш обратно, ще трябва да ми позволиш да се явя на прослушване за ролята – каза му тя.

– За Бога, Джорджи, не ставай глупачка. Ръкописът ми трябва. Целия съм го нашарил с бележки.

– Някои от тях – доста погрешни, според онова, което виждам.

– Виж, ще изгубя и последното късче доверие на драматурга, ако се наложи да му искам нов екземпляр. Веднага идвам да си го прибера.

– Намислила съм всичко – каза Джорджи. – Не им казвай, че съм американка. Кажи им, че съм ирландка. Аз съм

наполовина ирландка, нали знаеш. Баща ми настоя всички да имаме двойно гражданство. Ще покажа ирландския си паспорт.

– Ирландски? Това е още по-лошо – каза Грегъм. – Освен това, не смятам да лъжа тези хора. Нека просто да бъдем двусмислено уклончиви.

– О, хайде – каза Джорджи. – „Двусмислено” звучи добре. С това мога да се справя.

– Добре, Джорджи, да му се не види. Прати ми по имейла една снимка и ще те включа за кастинга. Но минаваш последна.

– Ще мина последна.

– А след това ще те убия.

– Чудесно. Убий ме след това. Но първо ме прослушай.

И така, докато аз бях заспал на леглото на Фъргъс, отговаряйки на ужасените му въпроси за тръбите и отводнителните канали и къде отива всичко изакано и изпишкано, Джорджи седя будна цяла нощ във всекидневната, четейки жадно ръкописа.

Може би бях направила толкова силно впечатление в ролята на Калиста, че Тейт не можеше да ме види като никой друг образ, защото когато ме покани да постъпя в неговата трупа, репетирахме и представихме най-напред именно „Красивата покаяница”. Започнахме в Лийдс и по-късно същата зима отидохме в Йорк, после – в Хъл и Шефилд. Всяка седмица изглеждах все по-подходяща и по-подходяща за ролята.

В трупата на Тейт бяхме трийсет души. Тогава не бяхме известни, но много от нас станаха такива. Семейство Ленг, семейство Къминс, семейство Парнъл, комичният актьор мистър Кресуел, Джордж Инчболд – някои много прочути имена, мис Уилямс, със сигурност сте чували за много от тях?

Обиколката из Йоркшър не беше лесна за нас. Пътувахме пеш и понякога на кон от град на град през цялата онази студена зима, като отсядахме близо до театъра и репетирахме, до-

като Тейт останеше доволен. Когато изнасяхме представления, продължавахме всяка вечер от шест до полунощ. Играех всякакви роли: едва бях приключила трагедията чрез предполагаемата си смърт, и вече си слагах престилка и боне и тичах обратно на сцената да пея „Момъкът от Грийнууд“.

Именно в Хъл, през ноември, се роди моето малко момиченце, точно преди двайсет и първия ми рожден ден. Кръстих я Франсес, но още оттогава я наричам Фани.

Останах в сламата няколко седмици, но Тейт искаше да продължа в ролята на Калиста на втория ден на Коледа. Ужасна грешка. Жителите на Йорк и Лийдс ме бяха търпели, докато наедрявах, но в Хъл, сега, когато знаеха, че имам дете, се опитаха да ме прогонят със съскане и хули от сцената. Аз не си тръгвах. Мис Уилямс, никога, през цялата си кариера, не съм си тръгвала от сцената. Довършвах представлението си абсолютно всяка вечер, докато Тейт полагаше усилия да сложи край на ключките в града. След броени седмици бях спечелила на своя страна жителите на Хъл, и оттогава нататък всички билети се разпродаваха. Мисля, че актрисата в мен им помогна да си затворят очите за онова, което презираха в жената.

Прекарах с трупата на Тейт три години: три години, в които влачех дъщеря си из тресавищата, отсядах в домове, където едва не ни изяждаха дървениците, държах Фани зад кулисите в театъра с мен, докато репетирах и изнасях представления. Това беше тежък живот, и след като си изградих репутация, бях готова да се махна от провинциите. Някои хора ме съветваха да не се връщам на лондонска сцена, като твърдяха, че съм по-добре там, където бях в момента, отколкото да играя второстепенни роли в трагедии в Лондон. Въпреки това, от Лондон дойде предложение за четири лири на седмица, и с благословията на Тейт, качих Фани и майка ми, сестра ми и брат ми заедно с мен в един дилижанс за двудневното пътуване до столицата.

